

[Weikop.]

lovgivning til en mere indgående behandling i 1954. Den højtærede handelsminister har ikke præciseret sin opfattelse, og det tager jeg som udtryk for — eller rettere sagt, jeg er temmelig sikker på — at den højtærede finansminister, der nu fungerer som handelsminister under handelsministerens bortrejse, er af den opfattelse at både låne- og finansieringsforholdene er helt anderledes nu, end de var for 4-5 år siden.

Det er bl. a. derfor, vi har benyttet lejligheden til også at se på lovens udlånsbestemmelser. Jeg ved udmærket godt, at den højtærede finansminister vil sige: ja men hvorfor kan vi nu ikke vente med at drøfte dette spørgsmål og dette afsnit af lovforslaget, indtil loven kommer til revision, den udløber jo i marts 1960? Der er imidlertid gode grunde til, at vi ikke vil vente. Den højtærede handelsminister har jo ved fremsættelsen af lovforslaget givet os en anledning til — for at sige det rent ud — at spare skatteyderne for de penge, der benyttes til udlån til industri og håndværk. Vi er af den opfattelse, således som forholdene i det hele taget har udviklet sig, at sådanne midler kan skaffes til veje uden statens hjælp og uden statens penge. Det drejer sig altså om de 15 mill. kr., som egentlig dryppes ud ved lån til en lang række både mindre og større virksomheder i mindre lån og i større lån.

At der ikke har været stor brug for lånene, som også blev omtalt af venstres ærede ordfører, fremgår af, at man i 1958-59 i hvert fald ikke har udlånt de 15 mill. kr., som grænsen er i henhold til loven, men kun ca. 10 mill. kr. Der kan derfor for os ikke herske nogen tvivl om, at banker og nye låneinstitutter og de sædvanlige låneinstitutter med lethed kan overtage de udlån, staten nu yder for skatteydernes penge. Det afgørende er for os så hurtigt som muligt at få standset sådanne udlån, også fordi de penge, der bliver udlånt efter denne lov, lånes ud på 12-13 år. Ja, der er endog mulighed for i visse tilfælde at strække denne lånegrænse langt videre, oven i købet 10 år mere, og det vil sige, at det vil vare en rum tid, før staten igen ser sine penge. Når flertallet nu afviser vort ændringsforslag, kan det ikke være, fordi man mener, at der mangler aktivitet i det hele taget

inden for erhvervslivet. Tværtimod, forekommer det mig, synes regeringen at være inde i en periode, hvor man på mange forskellige måder nærmest søger at hæmme aktiviteten.

Det er ikke ukendt, at vi er af den opfattelse, at statens udlånsvirksomhed bør høre op, og det er jo noget, som vi ikke står alene med — altså venstre og vi — men jeg er temmelig sikker på, at hvis retsforbundet skal være helt oprigtigt, ville det med meget stor begejstring både anbefale og stemme for den ændring, vi har foreslået om her at standse statens udlån. Heroverfor kan man selvfølgelig sige, at det ærede medlem fra retsforbundet hr. Niels Andersen ikke har givet noget livstegn fra sig i selve betænkningen og har underskrevet flertallets udtalelser i betænkningen. Men det er jo sådan, at fejltagelser kan opstå, og det kan måske skyldes, at det ærede medlem hr. Niels Andersen er optaget af så mange andre sager.

Det er klart, at når man tilhører et mindre parti, bliver der trukket meget stærkt på én. Det synes jeg ikke der er så forfærdelig meget at sige til, når blot det ærede medlem hr. Niels Andersens meget krystalklare princip om, at statens udlån skal væk, finder udtryk under denne forhandling ved, at det ærede medlem anbefaler vort ændringsforslag. Selvfølgelig kan det ærede medlem hr. Niels Andersen ikke, synes jeg, påberåbe sig, at det må vente, til loven kommer til revision i marts 1960. Det kan han efter min mening ikke, alene af den grund, at man jo ikke skuffer nogen forventninger ved allerede nu at ophøre med en sådan långivning.

Når man ser på det materiale, som vi har fået forelagt, og som viser, hvordan låntildelingen i det hele sker, må man sige, at den kan være præget af noget tilfældigt — sådan at forstå, at det ikke er tilfældige personer eller virksomheder, der benytter sig af adgangen til at få lånene, men at lånene alligevel spredes på en noget tilfældig måde.

Jeg mener altså foreløbig at være sikker på at få tilslutning fra retsforbundet også til vort ændringsforslag om at nedsætte det beløb, som er ansat til eksportstipendiater, reklame og udstillinger, med $\frac{1}{2}$ mill. kr. Når jeg siger, at vi vil nedsætte det med